Carta Setmanal

del Comitè Central del POSI

Nº 788 - De el 29 de juny a el 5 de juliol de 2020

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 105

(abril de 2020)

El Capitalismo es el responsable de la barbarie

Què impedeix la mobilització unida per a guanyar les reivindicacions?

Amb la retirada de les mesures de confinament, una reguera de mobilitzacions recorre tot el país. A les mobilitzacions d'empreses por un motiu concret, com les dels treballadors i treballadores de Nissan i d'Alcoa, cal sumar les dels pensionistes, l'ensenyament, la Universitat a Andalusia contra la retallada d'un 10% en els seus pressupostos que pretén imposar el governo de les tres dretes, les del personal de la sanitat contra els acomiadaments dels contractats per a la COVID, mobilitzacions de migrants reclamant la seva regularització, de les marees blanques, de veïns i veïnes en cada barri por la sanitat... Una mostra –una més– de la voluntat massiva de no renunciar a les reivindicacions i de mobilitzar-se per elles, va ser la mobilització espontània de milers de joves a Madrid, que van convertir una concentració davant l'ambaixada USA en una manifestació contra el racisme. Una cosa similar va succeir en altres capitals de província, com Barcelona o València.

A aquesta voluntat de lluitar por les reivindicacions es contraposen les amenaces del capital d'utilitzar la "reconstrucció" per a imposar noves retallades (a més, per descomptat, de mantenir les que ja hi ha), i la inacció del Govern, per exemple, davant els tancaments anunciats de Nissan i Alcoa. En tots dos casos, el govern central (i els autonòmics) han multiplicat en va els precs a les empreses que reconsideren la seva decisió de tancament, les ofertes de noves ajudes i subvencions... però, sotmetent-se a les multinacionals, no han pres cap iniciativa per a impedir de manera efectiva el tancament. De la mateixa manera, la cessió del Govern davant els empresaris ha fet que aquests aconsegueixin una nova prolongació dels ERTE que elimina definitivament l›obligació de mantenir l›ocupació quan l›ERTE acabi. L›Estat paga els salaris i les cotitzacions que havien de pagar els empresaris, i damunt aquests posen les condiciones. Això quan s›anuncia la conversió de milers d›ells en acomiadaments col·lectius (ERE)

En aquesta situació, molts pensen que seria hora que CCOO i UGT llancin una solemne crida a tots els treballadors i treballadores, de la sanitat a l'automòbil, als pensionistes, autònoms, a tota la joventut... dient: la situació és insuportable, ni un acomiadament més!, confiscació de les grans empreses que vulguin tancar i de les residències de majors, un pla de reconstrucció dels serveis públics i creació d'ocupació pública, derogació de les reformes laborals i de pensions. Que cridin a totes les organitzacions i col·lectius dels treballadors, autònoms, per a formar una pinya amb un pla de mobilització unida fins a aconseguir aquestes reivindicacions urgents. Ningú perdonaria que en aquesta situació les organitzacions no assumeixin la seva responsabilitat. Només els treballadors poden aixecar el país.

Les mobilitzacions del 27 i 28 de juny

Les mobilitzacions promogudes per les dues grans confederacions sindicals, i formalment convocades (segons els textos i la convocatòria que circula) per "sindicats, el món de la ciència, de la cultura, el periodisme i la societat civil", semblen estar molt lluny de respondre a aquesta exigència. En primer lloc, pel seu objectiu principal, ja que es convoquen *"per a exigir a les forces polítiques, socials i econòmiques un gran pacte per a la reconstrucció social d'Espanya i el reforço dels nostres serveis públics"*. És a dir, que el seu objectiu declarat és la recerca d'"un gran pacte". Ara bé, ja hi ha un acord de govern que va donar lloc a la investidura de Pedro Sánchez i a la formació del govern de coalició. Un "gran pacte" no pot ser sinó un pacte amb les dretes, però aquest pacte no pot incloure reivindicacions elementals com la derogació de les reformes laborals i de pensions; de fet, inclou la renúncia a derogar la reforma laboral de Rajoy, quan ja hi havia un acord parlamentari per a això signat per PSOE, UP i Bildu. Tenim l'experiència de la "comissió de reconstrucció" del Congrés: la premsa publica que, per a facilitar un acord, PSOE i UP han renunciat a la pujada d'impostos a les empreses i a la creació d'un impost sobre les grans fortunes. Com es pagarà, llavors, l'enorme deute públic que, segons totes les previsions, llegarà al 115-125% del PIB? La pagaran, una vegada més, els treballadors?

Trotski assenyalava en 1938: *"Tant l'experiència històrica com teòrica proven que qualsevol restricció de la democràcia en la societat burgesa, és, en última anàlisi, invariablement dirigida contra el proletariat, així com qualsevol impost que s'imposi recau sobre les espatlles de la classe obrera"*. A aquest respecte, es calcula que la població treballadora, que rep menys del 50% de la lava nacional, paga el 70% de la recaptació por imposats, computant IRPF, IVA i impostos especials. Només l'acció de la classe treballadora pot imposar impostos realment progressius que obrin la perspectiva de la confiscació necessària dels recursos financers per a posar-los al servei de les necessitats de la majoria.

Sobre les mobilitzacions del 27 i 28, citem el que va dir en la seva presentació el periodista Jesús Maraña, que va explicar que el manifest i convocatòria de la mobilització per al 27 de juny *"és una iniciativa cívica que no té banderes"*. Maraña va afegir que es tracta d'una iniciativa *"a favor de lo* comú», per a *"reivindicar la concòrdia enfront del clima de confrontació i odi, que té molt a veure amb la desinformació i les faules. I amb la defensa dels serveis públics i la necessitat d'un pacte per a la reactivació del país"*.

Reivindicacions elementals del moviment obrer, com la derogació de les reformes laborals i de pensions, de la *llei mordassa*, de la LOMCE, estan absents d'aquesta convocatòria. Com ho està la defensa dels llocs de treball de Nissan i Alcoa. No és d'estranyar l'escàs entusiasme que desperta entre la majoria treballadora, el baix perfil que els mateixos organitzadors han donat al treball de preparació de la mobilització.

No hauria estat millor, un crida a totes les organitzacions sindicals, polítiques i socials que representen a la majoria treballadora per a assegurar que el que es reconstrueixi siguin els drets dels treballadors, la joventut, les dones i els majors, i no els beneficis d'una minoria d'explotadores i especuladores? Què és el que ho impedeix?

La CEOE i el Banc d'Espanya insisteixen en un "gran pacte" contra els interessos de la majoria

Com ja assenyalàvem en una *Carta Setmanal* anterior, els intervinents en el fòrum empresarial organitzat per la CEOE han insistit, un darrere l'altre, en la necessitat d'un "gran pacte" que asseguri que la "reconstrucció" afavoreixi els interessos de les grans empreses i del capital financer. El dilluns 22, en la sessió del Consell de Seguretat Nacional, reunit a la Zarzuela i presidida pel Rei, el Govern va haver d'escoltar el mateix discurs per boca de la seva Majestat.

El passat 23 de juny, en la comissió parlamentària sobre reconstrucció, el governador del Banc d'Espanya, Pablo Hernández de Cos, tornava a demanar als responsables polítics "consens" i *"un pacte polític que abasti diverses legislatures", que s'hauria de basar en una "estratègia ambiciosa, integral, permanent i avaluable de reformes estructurals i de consolidació fiscal"*.

En aquestes condicions, defensar un "pacte d'Estat" amb les dretes és incompatible amb la defensa de les reivindicacions i necessitats de la immensa majoria.

Responguem, per a finalitzar, la pregunta que dóna títol a aquesta *carta*: el que impedeix la mobilització unida és el compromís dels dirigents de les organitzacions obreres, tant polítiques com sindicals, amb interessos aliens als de la majoria de la població, que és la que viu del seu treball. La defensa del règim de la monarquia genèticament corrupta i d'institucions al servei del capital, com la Unió Europea, impedeix que puguin actuar plenament com a organitzacions obreres, és a dir, dedicades en la defensa incondicional dels interessos de la immensa major part de la població, que és la que viu del seu treball: l'ocupació i el salari dignes conjuntament amb tots els drets democràtics.

Tot i això, hem d'afirmar el lloc central que els sindicats ocupen en la societat capitalista, malgrat la política dels seus dirigents, que els afebleixen. Els sindicats poden i han de ser punts de suport necessari per a la defensa de la classe obrera, i organitzen per milers i milers de treballadors i quadres que es baten el coure en les seves empreses per la defensa dels treballadors.

Informació Obrera publica el CALENDARI REPUBLICÀ 2021

Informació Obrera difon des del mes de juliol, i com a material de suport, un bonic calendari republicà per a l'any 2021.

Mes rere mes recorre efemèrides il·lustrades amb fotos que ens recorden alguna cosa ha passat.

La lluita per una república de el poble i per al poble està de total actualitat, i aquest calendari és una ajuda a la difusió de premsa obrera, en la qual es dóna veu a aquesta sentida reivindicació.

Reserva el teu exemplar! Dóna suport, llegeix i difon la premsa obrera!

Carta semanal 272
¿Por qué no se ha convocado ya la huelga general?

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com
o entra a la nostra Web:: http://www.posicuarta.org

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

POSI Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
http://www.posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta